

*fiul meu numără stelele și cântă,
fiica mea bate-n poarta zilei cu sufletul,
celelalte poeme îmi vindecă de singurătate
numai țipătul.*

ion drăgușanul

revolta drăgușanilor:
împăcarea cu lumea

editura
bucovina viitoare

împăcarea cu lumea

să vă spun despre zei și tirani blestemați:
carul mare pocnește pe cer, strașnice roți
torturând vietăți de curând nenăscute
duc spre nemargine spaima și toți
în genunchi înspre zei și tirani, înspre zi
ca fiarele cată și speră,
guri de lup cu gâtlejele arse
mușcă liniștea lor efemeră

încât cerul e plin și de roți și de guri
și de stâlpi și de cruci și de lanțuri, poveri
pentru veacul întors cu mânie spre sine
și pășind dobitocul spre ieri,
de ce taci? de ce tac? îmi aud sentimentele
ca niște cioburi, n-a rămas măcar unul întreg,
în zadar îmi vorbești despre om, libertate,
înțelegi? nu-nțeleg! înțelegi? înțeleg...

elegia ultimului poet

am văzut cum au murit poeții,
le-am și bandajat atunci arsura,
erau toți suiți frumos pe cruce
xenomani în lupta cu natura;
adevărul lor se șubrezise
numai pentru orbii furioși,
dar cu cât se înmulțiră orbii
răstigniții-au fost mai numeroși;

ultimului doar i se lăsase
baterea în cuie zi de zi
astfel încât orbii să se simtă
liniștiți că au ce răstigni;
ard, deci, nevăzute cruci pe sus,
ultimul poet este Iisus.

liniște, suflete

am trecut prin văi și mi-am văzut trupurile
risipite prin veacuri și-nchegate-n țărână,
stelele străluceau amare în ierburi
ca lumânările într-o casă bătrână:
liniște, suflete, te vei despovăra încă-odată
în văile acestea desprinse din tine,
bine că trupul de-acum nu te strânge
precum nisipul clepsidre străine,

liniște, suflete, deja este noapte,
întuneric cusut cu lumini aburoase
și văile pline de-a pururi cu trupuri
dansează desculțe prin case
și-aprind lumânări în ferestrele oarbe,
căptușite cu umbra umbrelor tristă;
deja este noapte, deja-i întuneric,
liniște, timpul nici măcar nu există!

purtătorul de feștilă

după anume semne presimt sosirea inorogului,
deja am pus lacăt pe ușă așteptând între somn și trezire,
ieri noapte am umplut buncărele orașului cu litere,
șapte ani vor pluti prin văzduh ca o pânză subțire;
sunt singurul care presimte sosirea inorogului,
deși o recunosc numai în fața mașinii de scris,
nu m-am confesat nici măcar purtătorului de feștilă,
i-am cântărit numai gesturile și-am rămas într-o carte
închis;

mi se pare ciudat că orașul nu înțelege nimic
și doar cuprinde pădurile și le strânge în gheare,
stejarii calcificați i-au sărutat tălpile cu un fel de evlavie
și-a pierit în văzduh pasărea lui călătoare,
șapte ani o să-și poarte cerul gol înspre păsări
într-un dans uriaș de făclii, într-o rugă,
va sosi inorogul, azi se-ncheagă cenușile
și orașul începe dintr-odată să fugă!

cât un pumn de cireșe

cineva va răspunde odată
pentru păsări, pentru struguri necopți,
s-aruncăm cu o piatră în grauri,
s-aruncăm cu un graur în nopți
și-apoi nopțile bete și triste
să le bateți în fire de iarbă,
cineva va răspunde odată,
parcă-aud: vârsta-ncepe să fiarbă!

cineva va răspunde odată,
e firesc, e util să se-ntâmpie
și cenușa aceea și doare
și cenușa aceea și împlie,
numai graurii, graurii negri
peste cerul din scame și feșe
azi îmi cer și-mi înscriu datoria:
vârsta mea cât un pumn de cireșe!

noaptea săgetătorului

ți-am adus noaptea săgetătorului
rânduiește-ți tacâmurile după codul bunelor maniere
te vom iniția în misterele eleusine,
zice veacul vlăguit de tăcere;
am văzut, îi răspund, am locuit umbra cuvintelor
mi-am făcut din silabe cunună de laur
mi-au pecetluit gura stelele căzătoare
cu zăvoare în formă de graur

când am răs mi-am exilat diminețile
mi-am incinerat memoria prin urbane altare
am violat libertatea seminței de grâu
mi-am sfâșiat cămașa de sare;
ți-am adus noaptea săgetătorului,
zice veacul și se-așează la masă
bând din cupa înaltă otravă
și-ascultând cum secunda curmezișă se lasă.

cântecul nopții

culegătorul de zâmbete s-a ivit în oraș,
își făcuse din cer o desagă subțire,
fulguise o iarnă cam anemic și laș
doar atât încât urmele lui să le-nșire,
iar noi, șiruri lungi de copaci desfrunziți
de zâmbete, de speranță și viață,
eram siguri de noi, hibernând fericiți
sub cătușa aceea de pustiuri și gheață;

va veni primăvara – ne doream în ascuns –
vor înmuguri zâmbete noi și tenace;
era frig prin oraș, cețuri reci ne-au străpuns
până în suflete cu o ură rapace,
iar dincolo de noi primăvara pâdea
ca o boare anume doar de tainice șoapte;
ca un licăr prelins dintr-o umedă stea
culegătorul de zâmbete s-a fost stins. Și e noapte!

o noapte de dragoste

în noaptea asta am fugit din lume
ca să mă-nchin doar zeilor păgâni
reînviați de trupul tău anume
să-mi amintească zeii din bătrâni
și-am ars definitiv doar pe altarul
cioplit miraculos în trupul tău
și-am azvârlit, apoi, în stele jarul
să lumineze nopțile din hău,

în noaptea asta, vârstele-s egale,
cu sufletul din mine-s deopotrivă
și numai ție mă închin agale
cu toată tinerețea-mi impulsivă
pe care-o regăsesc dansând subțire
inițieri superbe în destin,
eu izbutind în noaptea de iubire
să-mi aflu zeii vechi, să mă închin.

timpul probabil

pliante de călătorie și calendarele cu morți;
mă cert cu vârsta; prin odaie
ruleta fumegă cu franjuri
de bronzuri prefăcute-n ploaie
de cearcăne schimbate-n nouri
în ceasul nostru cu pendulă
mimând cadența încruntată
a nu știu cărei moleculă;

din robinet lichidul scapă
șuvoi de țipete: mi-e frică
simt cum un fel de fluier sacru
zvâcni agale din aripă
deasupra norilor de piatră
înfățișați ca un catarg
de care mult prea ostenite
mașinile de scris se sparg

ca niște idoli vegetali
ca îngerii de clorofilă

carte-protest

întemnițați în alte fructe
cu nonșalanță infantilă
de anotimpuri iluzorii
de-a lungul fiecărui veac.
și doar în ceasul cu pendulă
se-aud duminicile: Tac!

jucătorul de cărți

plouă mărunț de-aproape-o veșnicie
și în potopul fără de sfârșit
mă uit în jur și mă găsesc pe mine,
sunt jucător de cărți împătimit:

hai, ține trefla, popo, frunza pică
și damele-s mai tinere ca ieri,
iar eu mă curăț, merg pe cacialmale
și iroșesc, tot iroșesc averi!...

cercul de nisip

când să mă nasc?, stau acum și mă-ntreb
noaptea se-așează în mine și tace
tu te-nfășori într-un cerc de nisip
steaua de sus într-un fruct se desface:
șapte poeți despre uși au tot scris
și-au rămas lumânări aprinse pe masă
mirele intră-n odaie flămând
ca-ntr-un cerc de nisip, dar ce-ți pasă

tu nu-l vezi, nu-l auzi, te pietrifici și taci
preotul casei prin prejuru-ți presoară
frunzele zilei ca pe mătănii
ca să știi că-am murit decuseară,
iată-mă zbor peste lume rotund
(iarăși te mint, simt că altfel nu-i chip)
golul rămas se apleacă spre cer
ca un cerc uriaș de nisip.

cântecul zilei

s-a dus și umbra zilei care-a fost
și s-a pierdut în beznele finale,
o nouă zi nici nu-și mai are rost,
în van o cheamă buciiumul cu jale,
în gol cad frunze galbene, uscate
de parcă cerul lunecă în gol
și moare ce a fost eternitate
prin ce-i numai vremelnice rostogol

și nu-mi mai amintesc de ziua dusă
și nu-mi mai pasă că s-a și pierdut,
prin univers, de-a pururea răpusă,
mai rătăcește ziua de-nceput
ca o scânteie cosmică, deplină
de ardere flămândă pe vecii,
ca roua de sub brume prin grădină,
ca pustiirea iernilor pustii;

și se-nvelesc omături ireale
în viscol potolit și în îngheț

carte-protest

când înțeleg că nu există cale,
că totu-i fără rost și fără preț,
că, rătăcit într-un amurg anost,
numai înghețul sufletul îmi scurmă:
s-a dus și umbra zilei care-a fost
și s-a pierdut în beznele din urmă.

ofertă de viață

poți supraviețui, mi-au zis numindu-mă sortator de
etichete,
trebuie să cunoști câteva reguli elementare
cum ar fi data la care-ți cumperi cartofii
prețul săpunului, ziua în care cade miercurea mare;
de altfel primești gratuit cătușa cifrată
o să te roadă un timp după lungul șir de casări
dar nu-ți pese, sufletul tău a prins să slăbească
și pare o șină rătăcită pe zări:

poți supraviețui, mi-au zis numindu-mă sortator de
etichete,
ți s-a rezervat chiar și o soartă aparte
vei locui pe planetă numai între orele evenimentelor
cosmice
până primi-vei grațierea prin moarte!

un veac de violență

mestecenii cu sfârcuri crude
ca niște candeli de mătasă
sunt invitații mei, prieteni,
în noaptea fiarelor la masă
(vor sta în jilțuri de aramă
sub ugerul luminii proaspăt
și ca să uit ca la o pândă
vor spune basmul de la capăt)

vom bea din cupele-mpietrite
căldura verde ca o fiere
mizând pe negru la ruletă
iubiri sălbătice, durere
(sub coaja grea ca o ninsoare
pierdută leneș prin palate
o să-mi înfășur peste cântec
nedreapta mea singurătate)

și odihnind lângă mesteceni
ca lângă țevile de armă

voi împușca în atmosferă
tot cu semnale de alarmă
din veacul ca o violență
cu zilele tumefiate
în care cărțile planetei
pășesc cu tălpi însângerate.

locul de unde începe lumea

am întâlnit fântânile la drum
și am băut cu blândă-nfricoșare
din veșnicii și salutăm copacii
cu neasemuită resemnare:
crăpase-n două soarele, spre zări
cartofii bandajau cu verde-nchis
și dintr-odată-un ceas de libertate
să calce pământeste s-a decis:

să nu mă crezi, ce-ți povestesc pe drum
nici cântecul nu poate să cuprindă,
îmi regăseam imaginea pe cer
căci brazda coborâse din oglindă
și se făcuse pasăre, pădure
și fir de iarbă și un drum uitat
la început de vremuri și de spații,
căci lumea-ncepe veșnic dintr-un sat.

bea, omule, hai bea și dumneata

se consuma pe continent cu spaimă
de parcă scăpătase peste veac
același asasin cu state pline
de un nesomn și de un somn buimac,
se consuma pe continentul leneș
într-o vâscoasă parcă scufundare
și-atunci poeții, ronțăind din verbe,
scoteau țăranul nostru din uitare,

dar neuitat și anonim cu nuci
prin buzunare dându-se de-a dura,
el desfăcea în fiecare piatră
câte-un izvor dezlănțuit cu gura,
fără să-și scrie numele pe ghizduri,
ci doar privind de parcă-ar aștepta
un oaspete de-aiurea ca să-i spună:
bea, omule, hai bea și dumneata!

dinspre gol înspre gol

dintr-odată-nțeleg că mă duc rostogol
dinspre gol înspre gol, și-atunci strig:
n-am trăit, am iubit și-am uitat să trăiesc,
n-am știut să trăiesc și mi-e frig,
semn, vestire că va fi să mă nasc
încă-odată și iarăși și încă,
însă cui folosește că duc
o povară în mine, o stâncă?

și tu, cântec al meu blestemat
să te naști când de nașteri mă tem,
iartă-mi șirul acesta de nașteri
obligat să le ai când te chem!

căutând semne

în prima zi am despicat firul în patru
stabilindu-mi punctele cardinale,
apoi am pășit dintr-o umbră într-alta
spre negura deasă din cale
rătăcind, ezitând ostenit la răscruci,
căutând semne și sfătuind cu drumeții,
fără să-nțeleg că fiecare află,
doar află păgâne ispitele vieții;

a doua zi mi-am privit trupul
bucurându-mă să-l aflu puternic și viu,
sufletul meu încă zvâcnea ca o pasăre,
încă zvâcnește, dar mi-e trupul târziu,
dar mi-e trupul clepsidră cu nisipul sleit
și-o să-l las temelie pentru ierburi nervoase,
pasărea urcă buimăcită spre cer,
spre stelele palide, umede, joase;

a treia zi voi ajunge acolo
evadând din temnița punctelor cardinale:
Doamne, pentru ce atâta risipă de sensuri
s-a comis la picioarele tale?

târziu

e prea departe, zice cântărețul,
numai cu mâinile ai putea răzbate
(și-adorm cu coatele pe cer
și te visez în tihnă libertate)
jur-împrejur gângăni de metal
și scrâșnet de pădure somnoroasă
(și din ascuns mi-aud copilăria
cum se închide să viseze-n casă)

e prea departe, zice cântărețul,
și-i prea târziu, ne-a mai scăpat o clipă
(unde-ai fugit și tu, copilărie,
să retrăiești nemărginirea-n pripă?)
gonește veacul sângerând din glezne
și alergăm și noi deopotrivă
uitând să mai strigăm copilăria
din vârsta noastră tot mai impulsivă,

e prea departe, zice cântărețul
cel ce adoarme sub castani în floare

și își rotește inima pe cer
cu gest cuprinzător de închinare:
ce-ți pasă ție, cântăreț nebun,
că prin odaia mea cu flori furate
eu îmi aud mereu copilăria
sorbind o clipă din eternitate?

noapte bună, prieteni

dimineată, eram doar un mugur plâpând,
apoi au venit, noaptea, fiarele
și-au răscolit înfometate ziarele
în care am trăit de curând
și-au rămas numai nopțile lungi și uscate
împietrindu-mă într-o creangă de aur
sub cerul stropit cu sânge de taur
și cu sângele clipei sacrificate,

noapte bună, prieteni, dar nu știu cui vă las
și ce stele să stâng, să culeg de pe cer,
vine vreme prin târg și în scrâșnet de fier
cadentează iluzii dinspre turnul cu ceas,
dinspre zări, dinspre ape, dinspre-naltele cetini
vine vreme în vreme și în vremi se răsfață,
veți fi pururi plâpânzi și veți fi dimineată
bandajând cu lumină. Noapte bună, prieteni!

cântecul regăsirii

am existat, am făptuit păcate,
am aruncat mereu cu barda-n cer,
dar nu regret, mi le asum pe toate
și le socot un fel de giuvaer,
o amuletă, un stigmat anume,
pe care-l port înfiorat în piept
când trufaș calc pe ierbile din lume
să fiu bătut cu pietre pe nedrept;

când am greșit, m-am pedepsit pe mine
și-am ispășit nefericit de mult,
deci nu mă tem de judecăți divine
și, chiar dacă nu vreau să te insult,
ia seama, Doamne, voi sosi îndată,
cu demnitatea mea de muritor
să-ți cer să te decizi dacă-mi ești tată
sau doar înstrăinat judecător,

nu-mi cere, deci, să cad în umilință,
să ling pe trepte, chiar dacă sunt sfinte,
căci te-am trăit mai mult decât credință
drept suflet răstignit peste cuvinte!

la porțile orașului

la porțile orașului, cea mai frumoasă femeie,
mesteceni în zale și o fântână curată,
drumul păstrând memoria tălpilor
și amurgul pășind ca o vulpe roșcată
și turnul de piatră uriaș furișând
umbre cărunte spre munți și popasuri,
prin casă lumina intrând în balans
de parcă s-ar stinge o mie de glasuri,

aici nu se-ntâmplă aproape nimic,
drumeții vin rar și trec spre departe,
cimitirul eroilor ca un zmeu de hârtie
se întoarce furiș într-o filă de carte;
nici o veste prin aer, universu-i un abur
despre care n-avem cea mai mică idee,
numai singurătatea la porțile orașului
ieșind împrumută chip de femeie.

Într-o carte scrisă pe omăt

mi-era dor să răsfoiesc zăpadă
și-mi era să îmi înghețe mușchii-n
povestiri de Gogol și de Gorki
și-n poeme sigure de Pușkin

și-mi era deasupra lumii vamă
și-mi era de parcă-ar trece reni-n
nesfârșitul albului din mine
cel vegheat de albul lui Esenin

hai, aprinde stelele departe
și, uitându-ți pașii îndărăt,
fă-ți din umbră literele urmei
într-o carte scrisă pe omăt!

cântecul mucenicilor

am întâlnit vreo câțiva mucenici
care-au trăit frumos pentru frumos
și i-am chemat cu disperare-aici,
în timpul meu urât, primejdios,
ba încropisem chiar și niște trepte
să țină loc de templu și altar
sub streășina pădurii înțelepte,
la rădăcina sfântului stejar;

dar n-au venit, n-aveam lumini aprinse
și nu ne adunasem împrejur,
ci culegeam din stelele prelinse
nectarul galaxiilor cel pur
și ne-ndopam cu grabă de furnici
nepăsători din cosmicul prinos,
am întâlnit, odată, mucenici,
dar s-au jertfit frumos pentru frumos.

orașul în octombrie

mai trec iubiri cu tălpile cărunte,
cu păr osos și lung și asfințit,
orașu-și sună coapsele de munte
și iese-un cântec dur și nesfârșit;
vânări târzii foșnesc nemăsurate
pe sub luceferi strâmți și-nsingurați,
copacii trec cu crengile-mpușcate
ca niște cerbi din munți înfricoșați.

pe bucium toamna stă de-a curmezișul,
pândarii sfarmă soarele prin vii,
iubind cumiști rostogolim frunzișul
cu gesturi lunge, galbene, târzii;
nu-ți fie teamă, am chemat cobzarul,
osoasa-i mână plouă prin copaci,
așteaptă doar să-și scapere amnarul
s-aprindă steaua nordului! Și taci!

fără iubiri și fără idealuri

sub geamul meu se-ntemeiau familii,
dar foarte rar în zilele cu soare,
și eu mă obloneam încet în mine
și adormeam ades ca-ntr-o-nchinare;
când aveam bani îmi cumpăram iluzii
când nu aveam filosofam în gol
era un anotimp ploios afară
pășind prin târg cu glezne de nămol

și-aș fi iubit cu-ntreaga mea făptură
și-mi era dor să fiu un timp iubit,
ceasornicul din turn prin atmosferă
țâia felii exacte sub cuțit
și-atâta fum mi se clădea prin oase
și-atâta scrum creștea în scrumieră
că era negru-n păsări și-n semințe
și-n decupata noastră atmosferă

în timp ce voi întemeiați familii,
pășind în mâine demni printr-un copil,

în timp ce eu cu vodcă și mahorcă
mă regăseam mereu mai inutil
fără iubiri și fără idealuri,
împotmolit în ploaia asta grea,
fără-a-ndrăzni un schimb riscant la bursă:
un ceas de-al vostru pentru viața mea!

filosoful de după-amiază

filosoful de după-amiază despre fericire confirmă:
trebuie să crezi în singurătatea cifrelor exacte
trebuie să-ți pipăi unicitatea principiilor
cu un cuțit despiciând ziua de noapte;

turnul lui pe apusuri se lasă, se-nclină
ritmic se aud saboții filosofului de după-amiază
universul rămâne într-o singurătate ultimativă
nimeni nu mai știe piatra-n ea ce visează

nimeni nu mai poate rosti fără să-și amaneze
demnitatea
adevărurile ca niște păsări au încetat să mai fie
cei care au plâns spală fundația turnului cu litere,
niciodată n-o să-mi regăsesc degetele strigându-le cu
numele tău, poezie!

tăietorul de lemne

purta securi și fierăstraie vechi
neîmblânzitul tăietor de lemne
și n-a lăsat în tăietură semne
și nici un vers nu-i horcăia-n urechi,
turtea copacii codrilor flămând
mușca din lemnul dureros și pâine
și ca să taie felie și mâine
purta securi și fierăstraie-n gând;

vânări nu-i scurmă sufletul inform,
în lunga-i viață n-a văzut pădure,
el, tăietorul, e demult secure,
copaci se-ntind în trupul lui și dorm;

doar când îl prinde vinul și îl strânge
de-amar și suflet ca pe-o cârpă udă,
lovește-n masa crâșmelor cu ciudă,
se-nchină-n el ceva străin și plânge,
un cântec vechi îi prelungește timpul,
nici nu se-ntreabă și nici nu-și răspunde,
doar ar fugi și cum nu știe unde
salută cu securea anotimpul...

cântecul casei

vin sărbători și risipesc speranță,
ca lupii-nfometați vin sărbători
și hărtănesc omătul de pe clanță,
iar cerul geme lung din căpriori
și e frumos în clipa chinuită
cu aspre-mpodobiri sărbătorești,
iar vremuirea pare-n loc oprită
ca să pândească-n tihnă la ferești

și amiroase-n jur a pâine coaptă
și clopoței cântă în extaz
și din înalt s-a fost desprins o șoaptă
și lunecă aiurea pe obraz
și-i veșnicie în țării surpate
încât nu mai contează că-ndărăt
zac florile și frunzele uscate
sub giulgiul încleștatului omăt,

aprinse-s candelabrele solemne
deasupra lumii prinse-n sărbătoare

și-n grinda casei se arată semne
și-n cer e o ciudată-nfrigurare
și-o cosmică pe veci intoleranță
ce se întrupă iarăși în ninsori,
vin sărbători și risipesc speranță,
ca lupii-nfomețați vin sărbători.

a rămas fereastra

vine vreme, mamă, iar o stea căruntă
liniște presoară, amăgind prin sat
toți copacii care orele înfruntă
adunați la sfat;

nu rostesc copacii nici o stea deasupra,
ci presoară numai umbre călătoare
peste urma noastră-n vestejirea vremii
neîndurătoare;

dincolo de toate a rămas fereastra
și mai vin copacii pe sub ea să-ți cânte
și să ți se-nchine ție, mamă sfântă,
sfântă între sfinte!

cântecul răscrucii

de-aici atâtea drumuri se desfac
și năvălesc în iureș spre lumină,
din rădăcina sfântului copac
ce doar cu drumuri zării se închină,
iar eu aștept un vifor frământat
să mă desprindă lacom, să mă ducă
pe drumul lui de lege și păcat
până în zare sau doar cât apucă;

am ostenit să tot atârn de ramuri,
să fiu o frunză fremătând cuminte,
să macin seve-n cosmice bairamuri
când, căzătoare, stelele-s morminte,
când toate-mi sunt și nu-mi mai sunt pe plac
în liniștea de-a pururea deplină
din care-atâtea drumuri se desfac
și năvălesc în iureș spre lumină.

schiță de ocnaș

e-atât de greu să nu aștepți pe nimeni
deși te știi departe așteptat
să nu mai duci poveri pentru ospete
să nu-ți mai vindeci ochii cu un sat
să nu tresari când se aud la ușă
firavii pași trecând întâmplător
și să privești mereu aceiași fluturi
crescând ca o rugină pe covor,

e-atât de greu să nu-ți găsești poemul
printre tăceri de firea ta impuse
să-ți cenzurezi mereu de unul singur
cuvintele ce nu se lasă spuse
să nu-ți mai cauți chipul în oglindă
ci-ncrezător în oameni și-n destin
să recunoști cu temătoare simțuri
că te-ai făcut ocnaș într-un străin.

cântecul cobzarului

cobzar pribeag, tristețea nu există,
ci numai neputința ca o coasă
desprinsă din clipita ce persistă
în repetare leneșă, vâscoasă,
și nu există suferinți și jale,
ci numai renunțări și lașitate
drept jalonări în calea fără cale
înspre hotare pururi depărtate,

iar cântul tău, cu resemnări sublime,
precum un astru s-a topit pe lume
și a aprins făcliile-n mulțime
de parcă-ar vrea să sprijine, să-ndrume
desferecarea pașilor, cadența
mișcării aparente și confuze
și, când înstrăinată-i simt prezența,
sunt zborul unei biete buburuze

fixat pe cer cu grabă optimistă,
iar cerului de zboruri nu-i mai pasă,
cobzar pribeag, căci cerul nu există,
ci doar clipita, pururea drept coasă.

zodiacuri

în cămașa strâmtă bardul obosit
pătimaș dezleagă încă zodiacul
(s-a aprins sub geamuri și s-a stins sub geamuri
ca o lumânare-ngălbenită veacul!),
înjurăm năprasnic și-adormim cumiști
pași desculți și taine lipăiesc pe dale,
povestesc cum bardul cată-n zodiacuri,
iar povestea asta-mi pare-a dumitale:

pace vouă, oameni!, prind puteri să spun
bântuind noptatec liniștita noapte.
parcă-aud tăcerea, parcă-aud prin ea
blânda pârguirea-a fructelor necoapte,
pace vouă, oameni!, parcă prind puteri
parcă vin în frunze dintr-o rădăcină,
bardul răscolește încă zodiacuri,
liniștea-i adâncă, pacea e deplină!

cântecul veșniciei

am tot iubit acele ploi învăluite în tristețe
ca într-o mantie de gală croită doar din verde crud
când cerul parcă-n scufundare se hotăra să mă înghețe
în cea mai mică dintre stele cu licăr clătinat și ud,
ne potopise veșnicia cu revărsările acele
precum un plâns fără prihană din duioșie întrupat
și auzeam crescând pe umeri numai secundele rebele
din sângele în clocotire parcă din ceruri scăpătat;

era un fel de-nsingurare în împăcări prin ploi tihnite,
era o liniște deplină cum e doar somnul unui prunc,
pământu-și ridicase iarba ca o desime de cuțite
în care sufletul din mine îmi tot venea să îl arunc,
să-l văd, apoi, cum se ridică în aburii târzii de după
și cum se risipește-n ceruri contur al aripilor moi,
al unui zbor ca o părere ce fără voie se întrupă,
m-aș fi tot dus cu-acele aripi, mult am iubit acele ploi!

gunoierii oraşului

străzile ademenesc ramuri cu flori
telefoanele au căzut în muţenie
gunoierii oraşului petrec până târziu
sorbind din sălbatic rachiu
libertate, credinţi, slobozenie,
felinarele sparte ca o rană prelinsă
peste verde se-aud hohotind
telefoanele tac, dureros gunoierii
trag oblonul cu-ntuneric al serii
şi încep disperaţi un colind;

iau ziarul în mână şi îi plâng
pe cei morţi de curând prin oraş
telefoanele trec în linţolii albastre
gunoierii înalţă un cântec spre astre,
dar şi cântecu-i sumbru şi laş,
iar în lacrima mea ca un semn blestemat
pasărea urcă, mă sufoc de smerenie,
cât un veac urcă pasărea mea şi despică
mai presus de curaj şi de frică
libertate, credinţi, slobozenie.

negustorii de candeli

vorbeau frumos și conștienți de asta
treceau pe străzi ca niște zei ciopliți
și fluturi mari li se uscau pe pleoape
și ei arau aproape fericiți
și n-aveau vreme pentru ei vreodată
și n-aveau umbră umbră pentru ei
se închinau în nu știu ce alcoave
nici nu știu căror enigmatici zei,

îi întâlneam și nu-i puteam atinge
dar erau blânzi și-aproape ireali
li se scurgea prin trup același sânge
și respirau și se purtau normal
n-aveam cum ști pe care drum s-or duce
și n-aveam voie-n drumul lor să scapăt
și-atunci de ce să-i mai aștept aiurea
când nu îi pot întâmpina la capăt?

sunt prea tăinateci toți și parcă sunt
ca niște reci anunțuri mortuare

carte-protest

i-aș compara cu aburul cu fumul
călcând cenușa proaspătă-n picioare
i-aș compara cu peștii cu pădurea
și cu uscatul și cu marea tristă
dar sunt atât de uriași de amplii
încât mă tem, ba cred că nu există.

cavalerii apocalipsei

cavalerii apocalipsei, indiferenții
ca niște cari devorând sățioase secunde,
siesta ține câteva mișcătoare veacuri,
pasărea lor în văzduh se ascunde,
sângele lor fără puls se dilată
ca o plasmă niciodată în pietre închisă,
diminețile sunt uriașe baroase
țintuind cu migală ușa lor interzisă,

stau cu obloanele trase cavalerii apocalipsei
cu vorbele zăvorâte, cu sentimentele în dulce uitare,
uriași cu picioare de nisip și de alge,
pasărea lor nu mai știe să zboare
stelele lor au rămas în uimire
spațiul îi soarbe goliți de intenții
nici blestemul nu se prinde de ei,
cavalerii apocalipsei, indiferenții.

un fir de iarbă

păreau un braț incendiat anume
sau steaua mea mijind la scăpătat
și-n fond jertfeau în stranii ritualuri
o carte cu un zimbru-ncătușat
și presurau deasupra mea cenușa
și sângele atâtor lungi războaie,
eram un jilț pe care sta călăul
hrănindu-se buimac cu măruntaie

și-ngenuncheau cenușile-n rigole,
iar dimineți cu soarele-n călcâi
se vindecau când își puneau cu grijă
aceleași ierbi de leac sub căpătâi,
cu lăcomie respira orașul
prin fiecare geam deschis spre zare
copacii câți nu au avut ferestre
și-au bandajat amiezile-n ziare

nu-mi încăpeau iubirile-n cuvinte
și mă frigeau cu tălpile fierbinți
căci eram jilț pe care sta călăul
scobindu-se cu-un fir de iarbă-n dinți.

cântecul corbilor

deasupra noastră corbii stau la pândă
și prevestesc din moarte câte-o moarte,
deasupra corbii-s deși ca o osândă
rostită de un glas de prea departe
căruiă ne-nchinăm și-i cerem milă,
deși nici nu căzurăm în păcat,
dar ne-nspăimântă pasărea ostilă
cu negrul zbor pe ceruri desenat

și ducem spaima drept poveri pe umăr
sub cerul plin de corbi și de teroare,
striviți de zboruri negre fără număr,
ademeniți de neguri în vârtoare,
în răsuciri bezmetice, nătânge
de umbre care ne golesc de toate
până ce umbra umbrelor ne frânge
și ne aruncă în eternitate,

în ce n-am fost, dar ne-am dorit să fim,
în ce nu e, dar tot sperăm să fie

carte-protest

când crucile-nfloresc în țintirim
o veșnic roditoare poezie
pe care n-am trăit-o niciodată,
deși zăcea în noi, în fiecare,
ca s-o purtăm mereu încătușată
cu dogme și-nchinări ucigătoare,

cu spaima spaimii pururea flămândă
ce mutilează vieți și le consumă,
deasupra-s corbii deși și stau la pândă
drept operă deplină și postumă.

călătorie cu trenul

într-un vagon înalt de clasa-a doua
ningea frumos și-nfricoșam zăpezi
eram o ciută limpede și calmă
și mă-mbrăcam cu boturi reci de iezii
dormeam pustiu și-ntunecat pe șine
fără să-mi pese că ninge cu zimți
treceau fiare prin vagonul nostru
și desfăceam câmpiile în dinți

țineam frumos biletul subsuoară
copaci subțiri mă îndemnau la drum
serveam timid cu apă minerală
de-o veșnicie caii mei de fum;
într-un vagon înalt de clasa-a doua
cu uși glisante, temerari bărboși
se odihneau pe vin ca într-o criptă
striviți de caii limpezi și frumoși.

nutriți cu moarte

am întâlnit în drum mesteceni negri
și-am înjurat în preajma lor și-am plâns:
există-un dumnezeu în atmosferă
dar se complace-n starea lui de stâns,
chiar dacă strigi e ca și cum ai tace
chiar dacă taci cu țipătu-i tot una
deasupra lumii pasăre de pradă
își flutură aripa doar minciuna

și nu există cale de scăpare
dacă-ai primit osânda de-a trăi
de-a te nutri înfometat cu moarte
pentru-a nutri pe altul într-o zi
(ca să-nțelegi ce spun alege-un măr
și-nfige-ți dinții în aroma vie
apoi te-ntreabă: oare mușcătura
câte livezi făcu să nu mai fie?)

am întâlnit în drum mesteceni orbi
îmbolnăviți de lăcomia noastră

și m-am simțit atât de vinovat
încât am tras oblonul pe fereastră
și-am devenit o temniță plăpândă
în care m-am închis cu disperare
căci de există-un dumnezeu deasupra
nu suntem vrednici să-i cerșim iertare.

mă rog frunzei, apei, luminii

aș vrea ca și sufletul să fie muritor,
în fond sufletul meu înseamnă atât de puțin,
nu am dreptul să mă trufesc cu veșnicie,
iar de ispășit am ispășit prin destin;
ce-a fost bun în ce-am fost am trăit cu toți porii,
n-a mai rămas nimic de depus în temple păgâne
în care supraviețuiesc doar cenușile
încăpăținaților în a rămâne:

ar fi cumplită neodihna fără de sfârșit,
în fond și desăvârșirea te-ar putea osteni,
n-aș mai vrea să suport caznele armoniei depline
după ce m-am tot îndurat prin a fi;
de-aceea mă rog frunzei, apei, luminii
și celorlalte înfățișări ale unui Dumnezeu îndurător:
Tată, dacă ți-s fiu, ia paharul acesta de la mine,
ai milă și-mi fă sufletul tot muritor!

cântecul cuvintelor

ca niște ruine cuvintele zac prin oraș,
trecătorii le-nșfacă și le aruncă în cei fără vină,
se aud silabele zornăind ca un mînz nărăvaș
slobozit primăvara-n lumină;
undeva trebuie să existe un palat,
turlele poeziei încă lasă umbre pe cer,
iar deasupra atîrnă un văzduh decupat
din real, din profund, din mister

când pe străzi cei desculți se rănesc în silabe,
când și sângele se așează peste cheaguri uscate,
când și lacrimile se mută violent pe tarabe,
iar ziarele suferă de singurătate
și-i orașul bolnav de atâtea ruine
și-s ruinele semn și amurg de vecie,
când aud cum se-aruncă cu silabe în mine,
iar orașu-ncetează, dintr-odată, să fie.

plase

am umplut cu verbe buncărele nopții
dărâmând spre stele în perdea tutunul
stau și-ascult din casă câinii cum îmi rod
cântecele scrise unul câte unul,
ar mai fi povara somnului de dus
(pasăre de pradă scursă-n încăpere)
dar privesc spre steaua vârstei clătinând
pe când mâna scrie veșted pe tăcere:

n-am nimic a-ți spune, mitul s-a-ntrerupt
trenurile taie panglici cenușii
mai flămânzi trec câinii nopții-amușinând
și orașu-mi țipă vână sub călcâi
și de-odată tropii prind a se-nmulți
învelind hârtia lacomă-n mătase
noaptele planetei zornăie de pași
peste care cântul zvârle niște plase.

jurnal păgân

omenirea pășește încet în uimire
îmbrăcând cămașa singurătății în doi
ca niște gratii între sine și arbori
încă se vântură câte-un verb de apoi
plantele tac să-și ascundă trădarea
pădurile mute se-ntorc în cenuși
graurii cad într-un țipăt sălbatic
trăgând zăvorul pe uși:

cine mai ține calendarul la zi
sângerează sub pași doar secunde crăpate
cântecele sunt niște punți prăbușite
(nici o corabie spre eternitate,
nici o aripă să mai scrie pe cer
spații spre care să tinzi, să aspiți
lespede grea pare luna și iată
omenirea pășește încet în uimiri):

hai să plecăm, pune-ți vâlul și hai
drumul e lung și trece prin munte

carte-protest

(toate iubitele par în amurg
stânci aplecate pe zare cărunte)
mai avem o povară, încă-un nescris
or să-l păstreze-o vreme pădurile
până în veacul în care planeta
o să-și adoarmă toate cenzurile!

călcâiul de fier

nu mă mai simt torturat de-ndoieli
din clipa în care am încetat să mai sper,
călcâiul de fier se aude ritmând
poemele zilei pe cer,
angoasele sunt niște stâlpi de-nchinare
și țările par un altar generos,
dar se moare cu zile ca-n solemne ospicii
căci rămâne deschisă numai ușa dindos

și statuile zac în ciudate mormane,
ce-i distrus nu mai știm să clădim,
stăm pe-un cuib interzis, găunos,
și-am uitat să trăim
și se văd fumegând coșuri negre-n văzduh
energii fără frâu se aud în adânc:
stau pe-o piatră cu capul în mâini
doar respir, doar mănânc,

nu mă mai simt torturat de-ntrebări și răspunsuri
și nici de speranță înspre ziuă cuprins;
planeta-i un ghem de latente explozii
și eu mă și știu aprioric învins.

cântecul târziurilor

neliniștea s-a risipit prin oraș,
pietrele ard și-ndelung o respiră,
mă despovărez de cuvinte chiuind, chiuind,
iar pe urmele lor numai pietre se-nșiră
și e frig prin oraș și-s copacii osoși
și-ntârzie și mugurii să țâșnească-n lumină,
numai pâcla neliniștii ca nisipul se scurge
într-o lespede grea, sufocantă, deplină;

clipa mea s-a prelins pe obraz, pe obraz,
s-a uscat pe obraz și-i cad solzii prin iarbă,
mă desprind din neliniști și mă lepăd de solzi,
iar amurgul începe dintr-odată să fiarbă
doar în sângele meu de cobzar ostenit
ce-și pierduse și cobza și chiar cântu-l pierduse,
e târziu, lumânarea frânge umbre prin casă,
ce risipă de umbre-i în târziuri, Iisuse!

căminul de nefamiliști

ospăț târziu cu candeli de mătase
și cu brocarturi roșii peste mese
la care dorm în somnuri princiare
figurile din cartea mea alese,
până în zori desigur o voi scrie
pe tălpile femeii somnoroase
și-apoi murind voi fluiera cuvinte
prin galerii de carii și prin oase,

încă e timp să mai visăm corăbii,
oceanele de jad ce le susțin,
dar mâine-n zori vor bea și însetații
cu palmele fuioare de venin
și-o să-i îngrop pe toți într-un ceasornic
uitat în turn de zee care mor
în filele cu colburi subsuoară
în cărțile cu zimbri pe cotor,

ce-mi pasă, Doamne, că mă nasc aiurea
cu ierbi de leac presate sub călcâie,

carte-protest

literatura-i damful comestibil
ce-mi urcă-n nări și-ar vrea să mai rămâie
într-un penet de înger, într-o stampă
prin care toți visează că exiști
în timp ce eu rămân tot personajul
căminului cu calmi nefamiliști.

cântecul stâlpului

treceau cobzarii și-i priveam cum trec
spre dunga zării – lamă de cuțit,
iar norii pregătiți pentru înec
se prăbușeau imenși în asfințit
și tot vibrau în clopote pribege
iluzii închinată veșniciei
îndătinată printr-un fel de lege
ce spală numai talpa poeziei,

dar urmele rămân și le culeg
din trecerea cobzarilor spre moarte
și tu-mi vorbești de nu știu ce întreg
crucificând aproapele-n departe
și-mi și arăți adesea câte-un semn
pe cer cioplit precum în stâlpul porții
de câte ori încerc să te îndemn
să nu mai dai crezare vieții, sortii,

rostogolirii noastre fără rost
prin curgere buimacă de lumină,

carte-protest

căci dacă sunt nu-nseamnă că am fost
și că voi fi în vremea ce-o să vină,
doar mi-am făcut poemele hotar
să mă păzesc de-acele arbitrarii
prin care trec spre cerul funerar
al nopților bolnave doar cobzarii.

cămara cu umbre

vine vremea când un copil nu mai este copil
și rămâi o cămară pustie
prin care rătăcesc umbrele
spre veșnicie

abia atunci depărtările furișate pe zare
altcuiva ostenite se-nchină
și rămâi o cămară cu umbre
deplină.

căutătorii de boabe

poezia și-a tras obloanele.
nimeni nu mai cată spre cer;
toți am devenit căutătorii de boabe;
de întuneric; de ger;

e pustiu; e târziu; e pustiu;
morții vii rătăcesc în neștire,
de la naștere la naștere rătăcesc morții
ca o pâclă subțire;

ultima literă mi s-a uscat pe umăr:
e târziu; e pustiu; e târziu;
poezia și-a tras obloanele;
să mai sper? să mai fiu?

cu palmele pe cer

să fii, șoptise-n barbă filosoful
și își proptise palmele pe cer
iar degetele lui în prelungire
păreau că-s niște gratii lungi de fier;
când și-a aprins într-un târziu țigara
i se-năsprise chipul alb la foc
și eu am priceput că existența
pe care mi-o prezice e un joc,

el desfăcea filosofos semințe
(era o-ncetineală-n orice gest!)
flămând mușca cu dinții din semințe
și eu mă întrebam despre acest
și pătimaș și vlăguit de sine
bătrân bolnav cu ochi atât de goi
o să-și găsească-ntr-un târziu odihna
în neodihna scursă peste noi

și mi-a fost milă sfântă și blajină
și-abia m-am abținut să nu i-o spun

carte-protest

când i-am întins vreo câteva monede
să aibă filosoful de tutun,
mi-a mulțumit și-a dispărut pe dată
să-și spele chipul, palmele: ei bine,
de-abia s-a aplecat ușor spre apă
și apa oglindea numai din mine!

cântecul înnoptării

aici am să mor, între un cireș și o salcie curgătoare!,
mă destăinuiesc ierbii, încredințându-i cuvintele
din stocul păstrat în cămara cea mare
în care odihnesc numai fructele, sfintele
mărturii ale unor livezi pe vecie uitate
cu rădăcini înfipite în clipite pierdute;
aici mă voi despovăra de ultima singurătate,
între un cireș și o salcie a curgerii mute,

știu locul ales, l-am trăit mult prea mult
adânc cu adânc și șoaptă cu șoaptă
învățând să exist, să rostesc, să ascult
cum vremea-n prelingeri încete mă-nnoaptă,
mă-nnoaptă, mă-nnoaptă și mă las înnoptat
trăind voluptatea regăsirii de sine,
deasupra mea cerul cu fructe-ncărcat
creangă cu creangă a-nceput să se-ncline.

cu cămașa pe cer

vouă, deci, știutorii de moarte,
mă destăinui de-o vreme încoace,
hai întindeți masa tăcerii
și veniți împrejur spre a tace:
ieri am spart un pahar plin cu vin
peste nori ciob cu ciob cioburând,
eram deal cu cămașa pe cer
atârând, chiar așa, atârând

și de ieri mă tot mustru cu mine
ceru-i ud cioburos cioburat
și-l respir ca pe-un plâns al altui
ca să stau cu tăcerea la sfat.

dreptul la libertate

nemurirea este doar orgoliul nebun al orgolioșilor,
nu semeni cu Dumnezeu, dar ți-l asumi în postume,
negustorii de iluzii deja ți-au cumpărat sufletul
la ospetele istoriei hotărând să-l consume,
toți te amăgesc și-ți ciugulesc bucuriile
râzând de naivitatea cu care te-ncredințezi prădării,
n-ai învățat nimic din experiența cireșului
de pe marginea zării:

nemurirea este imbecilitatea supremă,
pretenția umbrei de a lăsa urme pe drum,
ambitia cărbunelui aprins care imită soarele
construindu-și o boltă din aburi și fum;
prin nașteri ni se dă tuturor libertatea,
prin viață renunțăm la această divină sortire
devenind robii dogmelor și ai dogmaticilor,
refuzând regăsirea în dumnezeire:

ești liber, fi liber, asumă-ți dreptul la libertate,
simte cu simțurile și gândește cu gândul,

carte-protest

nu te mai umili în fața ipocriților zilei,
urmează-ți calea și descoperă-ți rându
fie în cer, fie-n clipa aceasta
trăită deplin ca deplin să te-ncapă,
alungă spre zări graurii negri ai dogmelor,
fii cireșul în floare ce-ți adoarme sub pleoapă!

balada liniștii depline

curge-n curgeri vremea vreme
și încearcă să mă cheme
să mă iarnă, să mă vară,
să mă ziuă, să mă seară,
să mă alte substantive
fără pricini emotive,

dar eu curgere nu mi-s,
nici timp viu, nici timp ucis,
ci rostire după fire,
munte-n munte după frunte,
carte-n carte după moarte

și de-aceea nici că-mi pasă
că mai fumegă prin casă
prăvălită într-o rână
lumânarea cea bătrână,
eu nu am de ce mă teme,
nu-s nici curgere, nici vreme,
ci doar verbul ce mă-ntrupă
în cămășile de după.

paznicul temniței

ieri noapte am fost numit paznic al temniței
mi s-au încredințat felinarul și trei crengi de măslin:
du-te și mânuiește harapnicul verbelor,
se aude sentința numită destin;
prin oraș trecătorii umblă desculți
nici nu simte ceasornicul că-i atâta mișcare
secundele zac pe marginea prăpastiei
așteptând căderea în mare

și-atunci vin cu lumina și cu crengile-n mâini
și, privind omenirea îngrozită în față,
spun cu glas de străin: oameni buni,
asta-i clipa condamnării la viață!

elegia țipătului

vai mie, am fost țipătul cămării cu fructe,
insulă a singurătății în tăcerea de după
orbirea cuvintelor care-ndură în pagini
rostirea ce altă fereastră astupă;
eram țipăt în toamnă, vai mie! vai mie!
lunecam peste buciumul ei curmeziș
apocaliptic pentru trăitorii de zile
cuibăriți prin oraș ca-n fetiș;

inima mea a rămas în cămări,
ultimul fruct se hrănește cu ea
binecuvântând, vai mie!, iluzia trecerii
oamenilor într-o nouă cădere de stea,
trupul doar s-a desprins din cămări
alergând, alergând spre niciunde,
risipindu-mi țipătul în mărunte stigmatate
ireal ruginind pe secunde,

țipătul țipăt se arată-n pustie
elegiile lui să se mute-n profunde
irosiri și stigmatate, vai mie! vai mie!

opriți planeta, eu vreau să cobor!

mi se desface cobza grea în ierburi
decapitând și-ngenunchind înfrântă,
țărâna are gura-nsângerată
și fulgeră cuvintele, și cântă;
până la tălpi mă-ncenușez albastru
amanetând în veac singurătate
și-mi urcă-n palme umedă țărâna
cât încă-mi reazăm tâmplele pe coate;

femei schițate pe un zid de cretă
m-ademenesc năprasnic și m-alungă,
pe bulevardul care nu mă-ncape
câte-o iubire leneșă mă-ndungă
și-mi neguțez cuminte tinerețea
prin piețele cu rame cenușii,
încă mai ard dezlănțui pândarii
prin vulpile de bitum și prin vii;

femei subțiri cu gura ca o crimă
pe un tăiș sau pe un plumb fierbinte

îmi riscă la ruletă tinerețea
furată violent dintre cuvinte,
nu protestez timid în piața mare,
ci îmi dărâm genunchii într-un număr,
sunt o fiară parcă hăituită
cu-o unghie de plumb înfiptă-n umăr;

nu maiucid provincial amante,
nu mai vânez ninsori pentru ospete,
în abatorul mondial, prieteni,
se junghie din scurta-mi tinerețe
și-ncenușat și parcă fără mine
dau filele absente mai departe,
pot să-mi păstrez nesăbuita-mi vârstă
doar cetluind-o singular pe moarte;

n-am idealuri, gândului i-i reazăm
un pat închiriat și o planetă,
în mersul ei rotund numai cuvântul
mă tânguie-mpușcat și mă regretă;
nu m-acuzați de pesimism, prieteni,
un luptător s-a prăbușit înfrânt,
decapitat frumos cu buza ierbii
și-ascultă poeziile-n pământ

și mă mai dor poemele nescrise

carte-protest

din tălpile desculțe până-n creștet,
în abatorul mondial, prieteni,
se junghie cu fier îngust și veșted
ca să rămân încă o vreme tânăr,
străfulgerat de liniște și dor,
ca să vă strig târziu, la miezul nopții:
Opriți planeta, eu vreau să cobor!

moartea neguțatorului

s-au văzut anume semne în moartea neguțatorului
viitoru-i nesigur comunicatele spațiale
întrezăresc o ciudată renaștere
fiecare om repetând umbra tălpilor sale:
s-ar putea să urmeze condamnarea la viață
deja se studiază tumba întoarcerea saltul
spirala târâșul fraza-ndelung chibzuită
grimasa și chipul întors dintr-un altul:

toate orașele și-au stors bulevardele
și-aburesc de tristeți până hăt până hăt
femeile de serviciu smălțuiesc bolta-n albastru
casele de modă lansează stilul priviți-îndărăt,
sunt anume semne în moartea neguțatorului
pe care numai orbii le pot descifra cu fervoare,
omenirea refuză să se-mbolnăvească de speranță
așteptând apocalipsa ca pe-o salvare.

cântecul luminilor

învierea se va sărbători într-o noapte,
sălciile plângătoare și-au aprins luminile,
e timpul să ne înfășurăm în smerenie
căutând în adânc mai adânc rădăcinile,
dar calea-i pierdută, o genune piezișă
a frânt universul în mărunte nisipuri:
învierea se va sărbători în curând, în curând
semnele ei s-or întoarce pe chipuri

dezvelind doar peceteți îndelung ignorate
prizoniere în sânge, în visuri, în fapte
aidoma rănilor ferecate pe cruce
cândva, într-o altă repetabilă noapte,
când toate dureau, când strângea universul
prin lăuntruri pustii, nesortite-nvierii,
în curând va veni chiar și noaptea aceea
închinată sublim primăverii.

elegia fericirii

mi-am pus sufletul pe masă și l-am privit cu mirare,
inima nu-l mai recunosc de atâta singurătate:
hai să vorbim, suflete, despre lumea cea mare!,
am zis spre tăcerea cu podele crăpate;
iarna pe-afară tropotea-n fulguire
umbrind cu imense lințolii spre zări:
ninge!, i-am zis, iar omățul subțire
grav își afla alte noi întrupări;

uite cum ninge, suflet trudit,
respiră nămeții și întoarce-te-n mine,
am a te duce neconținut
șapte zile spre zorii tăcerii depline,
uite cum ninge și fii fericit!

elegia serbărilor publice

cămări cu fructe trândăvesc în iarnă,
omățul învelește-n alb ferestre,
ninge nervos de parcă-au prins să cearnă
stelele nopții cu lumini pe creste;
timpul există doar în munți mereu,
acolo unde-n liniște deplină
ninsoarea-i plânsul unui dumnezeu
tăcut care spre sine se închină,

iar dincolo de el e doar uitare,
negură deasă fulguită-n pripă,
serbări prin care parcă-n disperare
orașul se agață de o clipă
fără să știe că a nins pe creste
răzlețe de prin munți cu mari omături,
orb și-a-ndesat arginturi în ferestre,
ninsorile nu par a-i fi alături,
iar el, sărbătorind, nici nu mai este.

Întoarcerea fiului risipitor

întoarcere cu urși și saltimbanci
cu maci decapitați încet pe șină,
ard vulpile prin tâguri obosite,
locuitorii mușcă din lumină
și li se face-ntotdeauna somn
la ore stabilite-ntotdeauna,
pe trotuare cu mițoase tălpi
se furișă cu liniștea minciuna,

prin parcuri se despică doi amanți
mereu ei doi cu-aceleași declarații
și nu observă nimeni din oraș
cum se prelinge trenul orb prin stații,
doar pe estrade nalte muzicanți
cântând pentru decorul existent
mai sugerează că se și trăiește
din când în când pe vechiul continent.

și răstignesc cuvintele pe masă

în cântecele mele-s mai înalt
și mai frumos decât am fost vreodată,
dă-mi, doamne, deci o foaie și un pix,
o cameră de sare și o fată,
vreau să iubesc nebun ca un pitic
în abstinența lui înfricoșată,
e patul pregătit, cobzarii orbi
se spânzură de lampă cu-o cravată;

în viața asta m-am trezit mai crud
și răstignesc cuvintele pe masă
de câte ori mă furișez în iarbă
ducând cu mine sufletul drept coasă,
iar zeii mor decapitați și ei
de sufletu-mi tăios din neștiință
și verbul mi-i un eșafod înalt,
căci eu mă scurg prin cânt în neființă.

cântecul iubirii

am răscolit valiza de recrut,
dar în bagajul ei mistuitor
zăceau numai imagini din trecut
și poate că și-un ciob de viitor
străluminat și fără de contur,
ales din amăgirile finale,
din prada-ncrâncenată-a unui fur
al fructelor pe veci primordiale;

numai prezentul pare că lipsea,
căci nu-mi treceau pădurile prin sânge
purtând pecete vie steaua mea
și bolta-nsângerată ce se frânge
și lunecă nisip pe nisipoase,
pe mult prea nisipoase încă zile
prin care trec femeile frumoase
spre zări întunecate și ostile;

purtând valiza veche de recrut
sub genele în freamăt și în scapăr,
femeile sunt noul început
prin care mă închin ca să mă apăr.

elegia celor șapte orbi

gărzile de noapte au uitat să vină,
haosul încearcă porțile-ncuiate,
efemera oră sieși se închină,
orb pășește iarăși veacul prin cetate;
risipindu-și bezna până peste cale
gravitând în jurul turnului cu ceas,
haosul își vede calm de ale sale,
era se încheagă-n basme de pripas,

apoi vin grăbite gărzile de noapte
năruind doar somnul celor de prin case,
totdeauna află prin oraș vreo șapte
orbi ce înfășoară noaptea în mătase,

nici n-apucă orbii să-și aștearnă cântul
ostenit de vise în firesc făgaș,
vămile pustiei le-a-nsemnat veșmântul,
iar ei duc stigmatul fricii prin oraș
celor de prin case oferind lumină,
ignorând că-ntrânșii bezna e deplină.

cărțile, aceste infatuări ale sufletului

cărțile, aceste trufii întrupate, numerotate,
aceste infatuări ale sufletului sub povara
târzie a cântecelor, tipăriturile, cărțile
au de ispășit caznele efemerității: seara
liniștilor și dimineața trezirii buimace,
inutila risipă de după aceea, de după
năvala în strada infatuată, rapace;

abia când nu mai poți duce cântecul apar cărțile
inutil să-ți vehiculeze făptura prin lume,
lăuntric rămâi o cămară deja pustiită,
inima ta e un gol ancestral, un adânc fără nume,
nimeni nu te poate vindeca de senzația golului
conturat precum pasărea în balans peste cer,
astfel ți-i sufletul când se mută-ntr-un cântec
inima ta, cântecul tău lepădat și stingher.

elegia dialogului

cineva îmi numără răbdător închinările,
obosit numără rugă cu rugă,
singur întâmpin însă eu înserările
toate trecând precum caii în fugă;
am văzut, totuși, pe cineva numărând,
cineva care vindecă de singurătate,
hei!, i-am strigat, până când, până când
este loc de-nchinări în cetate?

a tăcut mai departe numărând în tăcere
ca și cum și tăcerea ar fi un răspuns,
hologramă greu de pătruns,
iar târziu, parcă dinspre unghere
tainice, glasul ascuns
efemerei ce sunt i-a răspuns:
ia mai lasă lumea să spere!

lumea se dărâmă

ieri stropisem caii supli cu benzină,
azi îi bat în cuie negre prin păduri,
o să-i ard la noapte și-o să beau lumină,
epiderma toată e un roi de guri;
nu mi-a fost de veacuri parcă-atâta sete,
mi-a crescut cenușa până la grumaz,
continentul nostru cu făclii în plete
mie mi se scurge noaptea pe obraz,

deși din legende m-am nutrit mereu
hotărându-mi singur clipa învierii
într-o noapte calmă să mă-ntrup și eu
chiar pe buza arsă de arămi a serii,
deci voi arde caii până în fărâmă
să-mi procur cenușa care-mi mai lipsește,
doar de-atâta vreme lumea se dărâmă
și cu toate astea cântecul trăiește.

elegia tinereții

am fost tânăr, am crezut și în steaua polară,
ninsori senzuale m-au ținut prizonier,
dansasem cu lupii în faptul de seară
răpus de speranță, de iubiri și de ger,
eram, pe atunci, risipire deplină,
iar zeii ades mă chemară la sfat,
chibzuiam împreună evadări din lumină
ori alte superbe căderi în păcat;

zeii toți îi erau tinereții complici,
militau pentru clipa trăită sublim,
iar iarna-ndemna cu un plesnet de bici
nevăzut să trăim, să iubim;
aveam vârsta aceea ca mărul rotund
vinovat de ispita izgonirii din rai,
iar zeii trăiau prin mine profund,
orbiți dezinvolt cu galopuri de cai,
răsunau doar galopuri prin sângele meu
ispitit de incendii fără prihană
ca să știu, după-aceea, că mereu și mereu
a fost tinerețea și va fi o icoană.

voi pași într-acolo

nimeni nu mai are nici o vorbă de spus,
iată, s-au tras zăvoarele tăcerii finale,
sângele clocotește într-o ciudată muțenie,
trupurile duc doar tăceri infernale;
o să tac, o să intru-n cadența tăcerii
rearanjându-mi sentimentele disciplinate,
deja le-am pus călușul de foc al amiezii
orbitor de luminoasă, orbitor de singurătate,

mâine, de va fi acel mâine, voi pași într-aiurea,
indiferența mă ademenește cu sclipiri fastuoase,
nu mă voi împotrivi, voi pași într-acolo,
toți pășim într-aiurea, dar pe căi mincinoase,
etern contrazise prin ce este dincolo.

cuprins

împăcarea cu lumea	5
elegia ultimului poet	6
purtătorul de feștilă	7
liniște, suflete	8
cât un pumn de cireșe	9
noaptea săgetătorului	10
cântecul nopții	11
o noapte de dragoste	12
timpul probabil	13
jucătorul de cărți	15
cercul de nisip	16
cântecul zilei	17
ofertă de viață	19
un veac de violență	20
locul de unde începe lumea	22
bea, omule, hai bea și dumneata	23
dinspre gol înspre gol	24
căutând semne	25
târziu	26
noapte bună, prieteni	28
cântecul regăsirii	29

la porțile orașului	30
într-o carte scrisă pe omăt	31
cântecul mucenicilor.....	32
orașul în octombrie.....	33
fără iubiri și fără idealuri	34
filosoful de după-amiază	36
tăietorul de lemne	37
cântecul casei.....	38
a rămas fereastra.....	40
cântecul răscrucii	41
schiță de ocnaș.....	42
cântecul cobzarului.....	43
zodiacuri	44
cântecul veșniciei.....	45
gunoierii orașului.....	46
negustorii de candeli.....	47
cavalerii apocalipsei	49
un fir de iarbă.....	50
cântecul corbilor	51
călătorie cu trenul	53
nutriți cu moarte	54
mă rog frunzei, apei, luminii	56
cântecul cuvintelor.....	57
plase	58
jurnal păgân	59
călcâiul de fier.....	61
cântecul târziurilor	62

carte-protest

căminul de nefamiliști	63
cântecul stâlpului	65
cămara cu umbre	67
căutătorii de boabe	68
cu palmele pe cer	69
cântecul înnoptării	71
cu cămașa pe cer	72
dreptul la libertate	73
balada liniștii depline	75
paznicul temniței	76
elegia țipătului	77
opriți planeta, eu vreau să cobor!	78
moartea neguțătorului	81
cântecul luminilor	82
elegia fericirii	83
elegia serbărilor publice	84
întoarcerea fiului risipitor	85
și răstignesc cuvintele pe masă	86
cântecul iubirii	87
elegia celor șapte orbi	88
cărțile, aceste infatuări ale sufletului	89
elegia dialogului	90
lumea se dărâmă	91
elegia tinereții	92
voi pași într-acolo	93